

MIRUNA MANTU

TEZAUURUL CELOR
TREI FAMILII

Roman

WWW.CORES.NET

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei – sursa: <https://pixabay.com/photos/foggy-mist-forest-trees-spooky-545838/>

© 2019 CORESI Publishing House, WWW.CORESINET

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-996-450-7

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la coresi@coresi.net

www.coresi.net
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MANTU, MIRUNA

Tezaurul celor trei familii : roman / Miruna Mantu. – București :

WWW.CORESINET, 2019

ISBN 978-606-996-450-7

821.135.1

CUPRINS

11	CAPITOLUL 1 PUTEREA FURTUNII
15	CAPITOLUL 2 CUVINTE PE HÂRTIE
18	CAPITOLUL 3 PAȘI PRINTR-UN CASTEL
23	CAPITOLUL 4 BĂIATUL CU OCHI MARI
30	CAPITOLUL 5 GÂNDURILE LUI MELANIE
45	CAPITOLUL 6 CELE DOUĂ TALISMANE
48	CAPITOLUL 7 PĂREREA NAUSICĂI

51	CAPITOLUL 8 PRIMA PLIMBARE PRIN PĂDUREA FRIEDEN
55	CAPITOLUL 9 MAI MULTE ÎNTREBĂRI
58	CAPITOLUL 10 COȘURI CU FLORI
62	CAPITOLUL 11 VESTE CIUDATĂ
66	CAPITOLUL 12 CABANA FAMILIEI POLLACK
70	CAPITOLUL 13 TABLOUL
78	CAPITOLUL 14 O NOAPTE IEȘITĂ DIN TIPAR
84	CAPITOLUL 15 PLAN PROVIZORIU
88	CAPITOLUL 16 SECRETE PRINTRE PAGINI
96	CAPITOLUL 17 BUCATA DE PERGAMENT

99	CAPITOLUL 18 CAMERA DE JOS
105	CAPITOLUL 19 „LUMINA DE LA CAPĂTUL TUNELULUI”
110	CAPITOLUL 20 DAPHNE SE ÎNTOARCE
116	CAPITOLUL 21 O ÎNTÂLNIRE FANTOMATICĂ
122	CAPITOLUL 22 CAIETUL 3
127	CAPITOLUL 23 DARURI CU ADEVĂRAT MAGICE
130	CAPITOLUL 24 TESTUL ȘI COMPETIȚIA
136	CAPITOLUL 25 DER ALPTRAUM4
144	CAPITOLUL 26 BĂIATUL DIN VIS
147	CAPITOLUL 27 SOLUȚIA TULBURĂTOARE

154	CAPITOLUL 28 COȘMARURILE ZILEI
161	CAPITOLUL 29 ORAȘUL MIILOR DE LUMINIȚE
166	CAPITOLUL 30 LOCUIȚA LUI NOVEMBER
170	CAPITOLUL 31 PLIMBAREA
175	CAPITOLUL 32 STELELE SE APRIND
178	CAPITOLUL 33 CAVALIOTTI ȘI MELCHOIRA
183	CAPITOLUL 34 TRONUL ȘI CĂPRIOARA
188	CAPITOLUL 35 OCHI NEGRIA
193	CAPITOLUL 36 ESCORTA NEREUȘITĂ
200	CAPITOLUL 37 ZĂPADĂ

209	CAPITOLUL 38 O RUGĂMINTE ȘI O ÎNTREBARE
214	CAPITOLUL 39 SECRETUL PRINȚULUI
218	CAPITOLUL 40 TĂIȘUL CRISTALULUI
224	CAPITOLUL 41 INTRUSUL
231	CAPITOLUL 42 PLÂNSUL PRINȚULUI
237	CAPITOLUL 43 CONVENȚIA
241	CAPITOLUL 43 FERIGA FOCULUI
245	CAPITOLUL 44 UN CARUSEL PLIN DE CULORI

CAPITOLUL 1

PUTEREA FURTUNII

Era o zi foarte înnorată în Klein Dorf. Localnicii erau îngrijorați datorită furtunii care amenința satul. Ceața nu lipsea nici ea din peisaj. Nori negri și grei pluteau pretutindeni, șantajând cerul pe care voiau să îl ocupe cu fulgerele ce aveau să fie provocate.

Finnoula Linayre își petrecea însă liniștită după-amiaza. Klein Dorf fusese locul ei special încă de la început. Nu se mutase niciodată de acolo și nici nu exista un loc mai frumos pentru ea. Petrecuse paisprezece ani acolo, de când se știa.

În loc să se intereseze de ochii ei mari și scrutători precum caramelul sau de părul său ce poseda o nuanță zglobie de șaten, ceilalți se lăsau foarte ușor minunați de cheia pe care nu și-o dădea jos de la gât niciodată. Finnoula o primise când făcuse curat prin casă, de la mama ei, și nici că și-o mai dăduse jos de atunci. Îi fusese spus că nu deschidea nimic, așa că se putea juca cu ea. Finnoula o probase continuu. Dar, trecând ani și încercări, rămăsese convinsă chiar și ea

că mama ei avusese dreptate. Însă, din când în când, încă se mai întreba dacă nu se înșelase.

Chiar și în acea zi întunecată, Finnoula stătea așezată pe podeaua de pământ a parcului din centrul satului. Îi plăcea să se joace acolo. Păpușile o fascinasera dintotdeauna. Putea crea numeroase povești. Era capabilă să își folosească imaginația exact cum dorea, iar micii ei prieteni făuriți din cârpe, cu ochi din nasturi, o susțineau mereu.

– Ai început să te joci fără mine! strigă Samuel.

El era prietenul veșnic al fetei. Își apreciau reciproc autenticitatea. Aveau încredere unul în altul. Și se cunoșteau de o grămadă de timp. Oricum le-ar fi părut altora acest lucru, Samuel accepta jocurile cu păpuși.

Ca să vă spun și câte ceva din portretul lui fizic, iată cel mai deosebit lucru în acest sens: băiatul avea cel mai frumos păr negru pe care Finnoula îl văzuse vreodată.

– Iartă-mă, dar am crezut că nu vei mai veni, zise ea, aplecându-și ochii.

– Hai, Finnoula. Știi că eu nu lipsesc niciodată de la jocurile tale.

– Așa este.

De fapt, pe Samuel nu prea îl interesa jocul în sine. Îi plăcea faptul că putea s-o asculte și că o făcea fericită datorită acestui lucru. Era destul de ușor să se arate interesat, scenariile ajutau foarte mult.

– Să vezi când va afla Madame Bow! comentă ea mulțumită, după ce îi prezintă deznodământul poveștii.

Se făcuse foarte rece. Vântul bătea din cale afară de puternic. Ceața nu se lăsa nici ea mai prejos. Finnoula vedea însă foarte bine prin ea. Observă la poartă două fete de la ea de la școală. Nausica și Selena. Lor le plăcea cel mai mult să își caute motive de ceartă cu ceilalți, mai ales când era vorba despre Finnoula. Însă ea nu le acorda atenție niciodată.

– Ia uite-o și pe Fiona! exclamă Selena malițios, greșindu-i numele dinadins.

Nausica se puse deja pe rânjit, unul prostesc și înfundat, ca și cum ar fi grohăit.

– Nu găsești altceva de făcut? preluă Samuel netulburat. Toată lumea are dreptul de a sta liniștit în parc. Te poți întoarce mai târziu pentru hartă.

– Nu, sunt chiar plictisită. Mi-am refăcut rezerva energetică încă de dimineață, replică Selena, cu buzele murdare de un zâmbet sardonic.

Finnoula nu le aruncase nici măcar o privire până atunci, și arăta de parcă nici nu avea de gând să o facă. Băiatul nu mai spusese nici el nimic, așteptând ca instigatoarele să își piardă interesul.

Selena se apropie hotărâtă de Samuel. Finnoula o îndepărtă, dar nimic n-o opri să încerce din nou.

– PLEACĂ! strigă Finnoula categorică, ducând lipsă de chef pentru a privi o bătaie.

O lumină puternică și aurie țâșni dintr-o dată dinspre ea, și le împinse foarte brutal pe Selena și Nausica. Acestea zburară cât colo,

și nu îndrăzniră să se mai apropie sau să mai adauge alt cuvânt. Fuga era planul lor cel mai bun.

– Despre ce povesteam? Ajunsesem la final? întrebă Finnoula gânditoare. Ah, da! Terminasem. Mai am ceva ce vreau să-ți spun.

– De fapt, Finnoula, cred că începe ploaia. Ar trebui să plecăm.

– Desigur, hai la mine acasă. Mama o să fie bucuroasă să te vadă.

Doamna Linayre îl cunoștea de ani de zile pe Samuel. Copilul venise de o mulțime de ori acasă la ea. El nu prea simțea că avea ce căuta acolo, dar Finnoula insista tot timpul să vină. Doamna Linayre nu se supăra nici ea că Samuel le vizita atât de des. Pentru că el era un băiat politicos, și nici nu deranja atunci când venea.

Samuel și Finnoula porniră spre casa fetei. Cerul se întunecase mai mult, stăpânit de nori de plumb. Finnoula se plimba liniștită, zâmbind din când în când spre băiat. Samuel însă era tulburat de ce se întâmplase în parc. Se obișnuise cu cât de enervante puteau să fie Selenă și Nausica, însă acea lumină aurie era ceva ce nu mai văzuse. Nu înțelegea nici de ce pe Finnoula nu o pusese pe gânduri întâmplarea. Fata se purta ciudat într-un sens diferit. Nu prea mai era atentă la mare lucru.

CAPITOLUL 2

CUVINTE PE HÂRTIE

În scurt timp ajunseră la micuța cabană în care trăia fata, într-un loc destul de izolat. Finnoula deschise ușa și pași grăbită înăuntru. Samuel înaintă și rămase în spatele ei, fără să se apropie mai mult, însă doamna Linayre nu îl scăpă din priviri. Imediat ce observă că fata nu se întoarce singură, se năpusti asupra lui.

Zona în care locuiau fata și mama sa era pustie. Și din acest motiv, doamna Linayre aprecia orice altă prezență. Erau invitate de câteva ori pe an să petreacă o zi la o mătușă sau la cealaltă, însă la ele acasă nu prea mai venea nimeni. Surorile doamnei Linayre îi văzuseră casa de vreo două ori. Însă Finnoula se obișnuise să stea și să se joace singură. Dar de când îl întâlnise pe Samuel nu mai tolera să lase clipele să treacă fără el. Dacă până și mama sa se bucura atunci când îl vedea, asta însemna că Finnoula era bucuroasă de-a binelea.

Între timp, doamna Linayre le puse masa copiilor. Afară, ploaia se instalase în sfârșit. Samuel învârtea lingura în castronul de supă,

în timp ce privea cum se scurg picături de argint peste bucățile verzi de carton încețoșat. Atmosfera era foarte liniștită. Era una ce parcă te făcea să adormi. Nimeni nu vorbea și nici nu făcea ceva prea interesant. Samuel murea de plictiseală pe dinăuntru, însă reușea totuși să aștepte foarte mult timp, pe exterior părând că nu ar fi vreo problemă dacă ar mai sta așa chiar cu anii.

Însă fata își îndesă câteva linguri de supă în gură, înghiți fulgerător de repede, astfel încât se apropie de înec, și se ridică de la masă ca o furtună, trăgându-l și pe băiat cu ea. Doamna Linayre o muștră ca de obicei, din cauza faptului că îl bruscaser pe băiat, dar pe el nu îl deranjase deloc. Ba chiar, Finnoula făcuse acel lucru pentru a-i spulbera plictiseala. Copiii se pregăteau să plece, însă doamna Linayre o trase de mână pe Finnoula, furând toată atenția lor.

– Nu plecați atât de repede! Am ceva important de împărtășit.

Samuel rămase acolo unde era, dar fata se grăbi să se apropie de mama sa, îndemnând-o cu nerăbdare să le spună repede ceea ce avea de spus. Doamna Linayre apucă un coșuleț de pe o noptieră de abanos și, dând la o parte pânza albă ce îl acoperea, scoase o scrisoare îmbrăcată în roșu.

– Ce este acolo? Întrebă Finnoula repezită.

– Mai bine deschide-o și citiți.

Fata smulse scrisoarea din mâna mamei sale, desfăcu plicul roșu și scoase afară hârtia alburie.

Dragă Daphne,

M-aș bucura dacă ai veni să petrecem o seară împreună. Nu trebuie să aduci nimic sau să te dichisești, căci vor lua parte doar

rudele noastre. Vom cina, iar după aceea, vom dansa. Dacă vrei să vii, și sper că așa este, atunci știi unde trebuie: în mansarda noastră, această sâmbătă, la ora 18:00. Îți garantez că ne vom simți minunat.

Cu drag,

Familia Kallino

– Mătușa Elizabeth organizează o reuniune de familie la ea acasă?

– Da, așa este.

– Asta înseamnă că pot să o văd pe Melanie!

Samuel rămăsese cu privirea îngropată în podea, simțindu-se în plus. Nu se putea băga și nici nu era nevoie de el în acea discuție, așa că se apropie de ușă, hotărât să plece acasă. Puse mâna pe clanță, însă Daphne îl repezi, făcându-l să tresară.

– Dragule, unde te duci?

– Păi... ah, mă gândeam că ar fi momentul să plec.

– De ce? Nu vrei să vii și tu?

– Să vin și eu? Dar este o reuniune de familie.

– Exact! Nu ar fi completă fără tine, spuse Finnoula.

Băiatul își dădu seama că nu putea să refuze, chiar dacă pentru el nu avea să fie tocmai ideal. Finnoula urma să își întâlnească rudele, dar pentru el nu avea să fie așa de lejer. Mai ales că el nu le cunoștea decât pe fată și pe mama ei. Iar lui Samuel nu îi plăceau evenimentele cu multă agitație sau încărcate de persoane. Pur și simplu simțea că nu putea să fie în largul lui. Trebuia să aibă grijă să se poarte cât mai frumos. Dar dacă Finnoula își dorea atât de tare să vină și el, să spună nu lipsea de pe lista de opțiuni.

CAPITOLUL 3

PAȘI PRINTR-UN CASTEL

Samuel îi făcu pe plac fetei și se pregăti pentru cină.

Finnoula purta o rochie înfioată, bleumarin, destul de sclipitoare, ca cerul pe timpul nopții. Iar Samuel avea un frac splendid, de o nuanță apropiată de a fetei, cu nasturi mari, ce păreau confecționați din aur, care aveau modele de aceeași culoare pe lângă ei. Daphne își aranjase și ea părul, gătindu-se mai mult decât de obicei.

Toți trei păreau agitați în legătură cu cina, dar nu într-un sens rău. Cel puțin nu toți. Finnoula aștepta cu greu să o întâlnească din nou pe Melanie, dar Samuel își făcea multe griji cu privire la acea seară. Avusese și timp, deoarece drumul fusese destul de lung, iar până la destinație nu existau mijloace de transport. Trecuseră și printr-o pădure de nefrit, pe lângă un râu din crisopraz și un câmp încărcat de flori multicolore. Finnoula încerca să ignore faptul că obosise foarte tare, iar Samuel era mult prea ocupat cu gândurile sale pentru a mai face loc de altele.

Soarele apunea încet, învelindu-se cu dealurile aspre. Era un crepuscul minunat, cu nuanțe vii de roșu și portocaliu. Norii păreau din vată de zahăr, ce se dizolva încet pe o pânză rozalie. Finnoula îl admira cu ardoare, însă Samuel nu era capabil să îl vadă, având capul plecat spre pavaj. Era o liniște coborâtă printre ei și nimeni nu părea să dețină dorința de a o spulbera. Era o armonie minunată în jur, aproape că nici nu mai doreau să mai facă vreun pas. Tot jocul acela de culori, liniștea aproape completă, sfidată de cântecelul păsărilor. Era ca și cum toți trei se pierduseră printre acele elemente. Aproape că uitaseră faptul că se plimbau spre o destinație.

Finnoula se desprinsese ușor de mama sa, înaintând mai cu foc. Samuel observase acel aspect și își ridică în sfârșit privirea pentru a descoperi motivul. De abia atunci observase faptul că deja se afla în fața unei uși imense. Era într-adevăr foarte mare și strălucitoare. Era împodobită cu tot felul de modele și destul de sus, se afla un fel de sonerie grea.

Băiatul începuse brusc să se agite mai tare decât de obicei. Chiar și Finnoula își freca palmele agitată. Din fericire, Daphne nu observase, deoarece ea se îndreptase deja spre ușă. Începuse să bată clar, dar nu prea tare. Samuel simțea cu îi tremurau slab palmele, iar Finnoulei începuse să îi bată inima mai tare decât până atunci. Nu erau obișnuiți cu multe persoane în jurul lor, iar când erau înconjurați de multă lume, nu le plăcea să se facă de râs. Le lua ceva să se obișnuiască cu prezențe noi sau unele pe care nu le mai văzuseră de ceva timp, iar câteodată le era frică să înainteze.